

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

107. An casus reservatio superioris Monasterii comprehendat Novitios? Et an Superiores Regulares possint reservare sibi casus non solum quoad professos, sed etiam quoad Novitios? Ex p. 3. t. 2. r. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

grati, vt est vſus ſacramenti Pœnitentiæ, eſſent peioris conditionis, quàm Regulares profeſſi, nam ſiſti in ſuis confeſſionibus pro conſolatione & exoneratione ſuarum conſcientiarum poſſunt confiteri cum duobus, vel tribus, aut pluribus Confeſſariis, vt habetur ex alio decreto Clement. VIII. neceſſariò deſignandis à Superiore domus, ſed per opinionem Peregrini Nouitijs cum ſolo Magiſtro poteſt confiteri. Igitur, vt dictum eſt, eſſet peioris conditionis, quàm Profeſſi, verùm hoc dicere eſt abſurdum, cum omnes Doctores aſſerant Nouitijs gaudere fauorabilibus Regularium, non autem includi in pœnalibus, ergo, &c.

6. Ad illud verò quod aſſerit Peregrinus, decretum in dictis verbis præſcribere formam circa adminiſtrationem ſacram. Pœnitentiæ Nouitijs: ergo forma non ſeruata actus eſt nullus, quia deſicit ſubſtantia: Reſpondeo negando dicta verba importare formam neceſſariam, important igitur formam, vt magis viliiter, conuenienter & decenter adminiſtretur Nouitijs ſacramentum Pœnitentiæ, non vt valide, ita vt ſi ipſi confeſſentur cum alio præter Magiſtrum, Sacramentum ſit nullum. Et quidem quomodo veriſimiliter credi poteſt Pontifex tam doctus vt fuit Clemens VIII. ſciens communem opinionem Doctorem docere Nouitijs potuiſſe confiteri cum quocumque Confeſſario, ſi contrarium voluiſſet determinare, quod probabiliter non eſt credendum; illud tamen determinari tam obſcurè, & ſub tantis verborum inuolucris; vt inter tot viros doctos & pios, qui poſt dictum decretum ſcripterunt, ſolus P. Peregrinus hoc præceptum venatus ſit.

7. Vnde ex ſupradictis inferitur poſſe Confeſſarios deſignatos à Superiore domus excipere confeſſiones Clericorum profeſſorum manentium ſub Maſtris, vt ego docui 3. part. tract. 2. reſol. 5. quia iuxta dictum decretum, vt probatum eſt, non eſt præceptum, & loquitur tantùm de Nouitijs; ſed cum dicti Clerici ſint iam Profeſſi, ideo quoad eorum confeſſiones ſtandum eſt noſtris conſtitutionibus part. 1. cap. 6. num. 7. & alteri decreto Clement. VIII. die 26. Maij 1593. per quod omnes Profeſſos, vt aſſerit etiam dicta noſtra conſtitutio, apparet poſſe confiteri cum Confeſſariis deſignatis à Superiore domus, ergo, &c.

8. Ex his patet reſponſio ad argumentum quod nouiter adducit Peregrinus, nempe Prælatos non tribuere iuriſdictionem Confeſſariis domus ad excipiendas confeſſiones dictorum Clericorum, nam contrarium apparet ex dicta conſtitutione & decreto, in quibus cum omnes Profeſſi, non excluſis dictis Clericis, vt patet ex contextu literæ, poſſunt confiteri cum dictis domus Confeſſariis; ergo neceſſariò ſequitur dictos Confeſſarios habere iuriſdictionem etiam circa illos.

9. Inſtat adhuc contra me P. Peregrinus, & aſſerit, quòd dicti Clerici diſtinguuntur ab alijs Profeſſis, vt patet per dictum decretum reformationis §. 107. ergo non debent includi in verbis noſtræ conſtitutionis, & in verbis alterius decreti Clem. VIII. anno 1593. Sed reſpondeo hoc decretum noſtram ſententiam magis conſtituere, nam, vt patet ex eius verbis, nihil in illo diſponitur de ſupradictorum Clericorum Confeſſariis; ergo relinquuntur, vt poſſunt ſicut alij Profeſſi cum Confeſſariis domus confiteri, & miror P. Peregrinum verba ſupradicti decreti adducere pro ſua firmanda ſententia, cum potiùs ad noſtram clarè ſtabilendam conferant.

10. Vnde ex his aſſerit contra illum, Summum Pontificem in decreto reformationis anno 1603. non ſolum non limitare decretum anno 1593. ſed illud magis confirmare; nam ibi loquendo de Nouitijs, licet

conſultiuè dixerit, quòd confiteri debeant cum Magiſtro, tamen loquendo poſtea de dictis Clericis, qui iam Profeſſi erant, nihil aſſerit de eorum confeſſionibus, meminerat enim iam in decreto anno 1593. illis conceſſiſſe, vt plures Confeſſarios haberent neceſſariò deſignandos à Superiore domus pro excipiendis Profeſſorum confeſſionibus; cetera verò argumeta, quæ P. Peregrinus adducit, ex ſupradictis facile reſoluuntur.

RESOL. CVII.

An caſus reſeruationis Superioris Monafterij comprehendat Nouitijs?

Et an Superiores Regulares poſſint reſeruare ſibi caſus non ſolum quoad profeſſos, ſed etiam quoad Nouitijs? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 110.

§. 1. Affirmatiuè reſpondet Layman Theol. mor. lib. 4. tract. 5. cap. 6. num. 4. Corduba in qq. 1. queſt. 3. & nouiſſimè Bartholom. de Vecchis in praxi Nouit. diſp. 2. dub. 26. n. 2.

Contrariam tamen ſententiam tenent communiter Doctores, vt Petrus Fey in addit. ad 3. part. D. Thom. queſt. 8. art. 5. diſp. 6. Villalobos in ſumm. tom. 1. tr. 9. diſſic. 56. num. 6. Miranda in manual. Prælat. tom. 2. 9. 3. art. 16. Portel. in dub. Regul. ver. Nouitij abſolutio, num. 36. Cotiolan. de caſ. reſer. p. 1. ſect. 3. art. 18. Rodriquez tom. 1. queſt. 21. art. 11. Ledefma in ſumm. tom. 1. de ſacram. Pœnit. cap. 13. dub. 14. Azorius tom. 1. lib. 12. cap. 2. queſt. 10. Vega in ſumm. tom. 2. cap. 50. caſ. 6. Bellocchius in praxi Theol. mor. part. 1. queſt. 2. num. 109. Vgolinus de poteſt. Epiſc. part. 2. cap. 35. numer. 7. Naldus in ſumm. ver. Nouitijs, num. 7. Emanuel Sà verò. caſus, num. 8. Graſſius in appen. ad deciſ. lib. 1. cap. 7. num. 69. Homobonus de caſ. reſer. part. 1. cap. 32. Ioan. de la Cruz de ſtat. Relig. lib. 1. c. 6. dub. 10. & alij, quia Nouitij ad Religionis onera non tenentur.

2. His tamen non obſtantibus non reticeam hic adnotare id, quòd aduertit Laurentius Peirinus in priuil. Mirim. tom. 2. conſt. X. Vrban. VIII. §. 61. num. 9. nempe poſſe Superiores Regulares reſeruare ſibi caſus, non ſolum quoad Profeſſos, ſed etiam quoad Nouitijs, & hoc per viam vocis oraculum Pauli V. die 7. Auguſtini 1609. pro Congregatione S. Mariæ Fulien. de quo teſtatur eſt Cardinalis Bandinus, vt apparet in compen. priuileg. dictæ Congregationis, tit. caſuum reſeruationis. §. 4. & hoc eſt valde notandum, quia nouum, & illud non inuenies apud Doctores, ſed Vrbanus VIII. nouiſſimè in Bulla edita tollit omnia viam vocis oracula.

Sup. hoc inf. in tr. 3. R. 53. §. vit. prop. ſinem, a. ver. Item, & hic ſup. in Ref. 105. §. 2. ad mediu, ver. Et ideo caſus ſed legè eam per totam, & Ref. eius primæ not. & in to. 2. tr. 5. Ref. 84 §. 2. à lin. 4. ver. Deius de.

* Sup. hoc lege doctri. nam §§. an. not. præter. riaz.

RESOL. CVIII.

An qui de proximo vult ingredi Religionem, poſſit abſolui per Confeſſarium illius Religionis à caſibus Epiſcopo reſeruatjs? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 46.

§. 1. Hic caſus frequenter poteſt accidere, & ad illum affirmatiuè reſpondet Bartholomæus de Vecchis in praxi Nouit. diſp. 9. dub. 7. num. 5. vbi ſic aſſerit. Integrum eſt præfatis Regularibus abſoluerè eos, qui ingredi volunt Ordinem, à caſibus Epiſcopalibus, quibus fortè eſſent irretiti. Neque obſtat Decretum ſacr. Congreg. iuſſu. Clem. VIII. editum die 9. Ianuarij 1601. & eius declaratio ab eadem Congregatione edita anno 1602. 26. Nouembr. vbi Regularibus inhiſbitur abſoluerè vi priuilegiorum pœnitentis à caſibus locorum Ordinarijs reſeruatjs; quia

Sup hoc in tom. 1. tr. 3. Ref. 26. §. Nota hic, & ſeqq.